

בעזרה"ת ציון תורני שכונת אגודת ישראל

גליון 658

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

חג השבועות הוא יום גדול מאוד, על גדולתו של היום מובא בתלמוד הירושלמי (ראש השנה פ"ד): "אמר להם הקב"ה, מכיוון שקיבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם". בפירוש "קרובן העדה" מובא שבכל שנה בחג השבועות אנו כביכול עומדים שוב לפני הר סיני ומקבלים את התורה מחדש.

פנתח האה

מדוע העלימה התורה הקדושה ולא כתבה את התאריך המפורש ליום שבו ניתנה התורה בישראל?

את הזמן ליום הכי משמעותי בתולדות העולם? היום שהעניק לעולם את תוקף קיומו, לא כתוב בתורה את התאריך לנתינת התורה, למרות שזה יום מאוד משמעותי, זה התכלית, יום שהעולם הפסיק להתנדנד, יום השמחה, למה שלא נדע את היום הולדת בדיק? כתבו חכמי הרמזו שדרך הרמזו כתוב במפורש מהו התאריך של נתינת התורה? כשאנחנו מגביהים את ספר התורה, אומרים: "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-שָׁם מֹשֶׁה לְפָנַי בְּנִי יִשְׂרָאֵל", שואלים חכמי הרמזו: מה זה "וְזֹאת"? הרי הוא"ו מיותרת, היה צריך להיות כתוב: זאת התורה אשר וכו', מה זה "וְזֹאת"? ועונים: "וְזֹאת" ו=6 פעמים, "זאת" גימטריה 408. 408 X 6 = 2448. זוהי השנה שניתנה תורה לעם ישראל. וזהו הזמן ששם משה את התורה לפני בני ישראל.

שואל בעל "העקידה" חכם גדול מראשי גלות ספרד, (לפני הגירוש) וכן בעל "כלי יקר" לפני 400 שנה: מדוע היום המיוחד הזה לא נכתב בתורה אלא בדרך הרמז? ומשיב: לפי שזיכרון התורה וקבלתה אינו לזמן מיוחד כשאר מנייני החגים" – כל חג והמועד שלו, פסח, יציאת מצרים, פורים היה מה שהיה, סוכות, ראש השנה מה שהיה, אבל שבועות, זיכרון התורה, אינו מיוחד לזמן מסוים כמו שאר המועדים, רק מצוותה בכל יום, בכל עת ובכל שעה, תורה זה כל הזמן, תורה זה בכל עת ובכל שעה כדכתיב: "לא-גְמוּשׁ סֵפֶר-הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה" (יהושע א, ח) תורה לא ממוקדת ביום אחד כמו פסח ושאר החגים, בכל יום ויום צריך שתהיה התורה הקדושה חדשה בפניו וחביבה עלינו כיום נתינתה בסיני, א"כ, אין מקום לקביעת קבלתה במועד מסוים, כל יום ויום חדשים יהיו בעיניך.

שבת שלום וחג שמח
שמשון אליעזר פוקס

בילקוט שמעוני (יתרו): "אמר הקב"ה לישראל, בני, היו קוראין את הפרשה הזו בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני הר סיני ומקבלין את התורה". כלומר: הביאה להר סיני לא היתה חד פעמית, אלא בכל שנה ושנה זוכים אנו שוב להגיע למעמד הגדול של קבלת התורה. עם ישראל לא קיבלו את התורה בהר סיני בלבד, אלא בכל שנה ושנה מקבלים אנו שוב את התורה, וכדברי הרמח"ל (דרך ה'), שאותה הארה שהייתה לאבותינו יורדת ומשפיעה גם עלינו.

כשם שבעת מתן תורה, נרפאו כל החולים, כך בכל שנה ושנה ניתן לזכות לישועות ורפואות, גם למחלות שבדרך הטבע אין להן תרופה. כע"ז בליקוטי מוהר"ן.

בעל ה"שער יששכר" כותב: "חג השבועות זמן השפעת פרנסה ובני חיי ומזונם".

תפילת מוסף של חג השבועות, ובפרט אמירת קדושת "כתר" הוא זמן גדול ונעלה ביותר, כפי שנאמר בזוהר: "השכינה מתעטרת עליהם ומתיחדת עם המלך בתפילת המוסף". "ובעת הגיע תפילת מוסף", כותב הרב פינקוס זצ"ל, הוא עת רצון כשעת הנעילה ביום הכיפורים, אשר נשפעת אז סייעתא דשמיא עצומה של רוחניות לכל השנה, לכן יתחזק האדם שלא להירדם ברגעים יקרים הללו".

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
8:26 7:21
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
לית 8:56

אָהַל הַהֶלֶל

נוהגים לאכול מאכלי חלב בחג השבועות, וכן יש נוהגים לאכול דבש וחלב, לרמוז על מתן תורתנו שנמשלה לדבש וחלב, שנאמר "דבש וחלב תחת לשונך". ויש נותנים טעם למנהג מאכלי חלב בחג השבועות, מפני שבעשרת הדברות נתגלו לאבותינו כל חלקי התורה ומצותיה, וכמו שכתב רב סעדיה גאון, שבעשרת הדברות כלולות כל מצוות התורה, וכשירדו מאצל הר סיני אל בתייהם לא מצאו מה לאכול תיכף, זולת מאכלי חלב, כי לבשר היו צריכים הכנה רבה, לשחוט בסכין בדוק בלי פגם כאשר צוה ה', ולנקר החלב וגיד הנשה, ולמלוח הבשר ולהדחיו, ולבשל הבשר בכלים חדשים, כי הכלים שהיו להם מקודם, שבישלו בהם תוך מעת לעת, נאסרו מפני המאכלים שנתבשלו בהם קודם מתן תורה, שלא היו כשרים לאכילה לאחר מתן תורה. ובלאו הכי לכולי עלמא תורה ניתנה בשבת, ולכן היו זקוקים למאכלי חלב. ואנו עושים זכר לזה.

ובספר 'תורת חיים' כתב הטעם שאוכלים מאכלי חלב ביום מתן תורה, על פי האגדה, שכשבא הקב"ה ליתן את התורה לישראל קיטרגו עליהם המלאכים, כי רצו לקבל את התורה לעצמם, אמר להם הקב"ה בכולהו זמנין מקטרגין עליהון, ואתון בשעתא דאתיתו לגבי אברהם אכילתו בשר וחלב, שנאמר "ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה", ואילו תינוק של ישראל אינו אוכל בשר וחלב ביחד, מיד הלכו להם בפחי נפש. ולכן נוהגים לאכול מאכלי חלב ביום מתן תורה, ואחר קינוח והדחה אוכלים בשר, שיראו המלאכים שאנו נזהרים יפה בדיני בשר וחלב וכו'. וכן כתב בספר 'בגדי שש'.

אהל לחידוש חידושים ופגנים לשולחן השבת

כססיים משה להקים את המשכן, הגיעו נשיאי ישראל והקריבו קרבן. לפני הקרבן המפורסם שחוזר על עצמו כמספר הנשיאים שהקריבו, הביאו הנשיאים עגלות צב ובהמות לעבודת המשכן. "ויקריבו אותם לפני המשכן". עומדים הנשיאים עם העגלות לפני המשכן, והקב"ה נגלה אל משה ואומר לו "קח מאיתם והיו לעבוד את עבודת אוהל מועד".

מעניין הדבר שהקב"ה היה צריך לדבר עם משה ולומר לו שעליו לקחת את העגלות והבקר. וכי מדוע לא ייקח? בשביל קבלת תרומה יש צורך בנבואה!?

מפרשים רבים מסבירים שמשה רבנו סירב בתחילה לקחת את התרומה, משום שסבר שנשיאת קרשי המשכן צריכה להתבצע בכתפי הלוויים, בדיוק כמו עבודת בני קהת. לכן הוצרך הקב"ה במפורש להורות לו "קח מאיתם". ובכן, כאן המקום שלנו ללמוד לדורות: במה זכו הנשיאים שהקב"ה כביכול שינה למענם את התוכניות שהלוויים לא יישאו את קרשי המשכן בכתף, אלא על העגלות שהם הביאו.

בספר "מלוא העומר" למהרא"ל צינץ, מדייק מילה אחת בפסוק: "קח מאיתם". הנשיאים, מסביר "מלוא העומר", היו חשובים ועשירים ונכבדים. כשהם שלחו תרומה למשכן הם יכלו לשלוח את המשרתים שיכוונו את השוורים וישבו על דוכן העגלה. אך לא, הם עזבו את עיסוקיהם, הפכו למובילי בהמות ולעגלונים ולקחו בעצמם את העגלות למשכן.

כשראה הקב"ה את חביבותם הרבה למצוות, עד שהפקירו את כבודם ועשו את המצווה בעצמם, חרג למענם מן המתוכנן וציווה על משה לקבל את התרומה.

"אמור להם יברכך ה' וישמרך... וישם לך שלום"

פתח הכתוב בלשון רבים: "אמור להם", ואילו את הברכות עצמן אמר בלשון יחיד: "יברכך... וישם לך". לא כל ברכה יפה ללשון רבים, שאין הברכה שווה לכל אדם. אמרו חז"ל (תנחומא ישן יח): יברכך – בממון, יברכך – בבנים. הממון ברכה הוא לאחד, ואילו לאחר הוא קללה, שמעבירו מדרך הישר, כך גם בבנים. כאשר הבנים מביאים נחת להוריהם, הרי זו ברכה, ואילו כאשר הם גורמים להוריהם צער ובושה, זו היפוכה של ברכה, וכן כך בכל הברכות. לפיכך נאמרו ברכות הברכה המשולשת בלשון יחיד, לכל אחד ברכה שהוא צריך לה.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

"ברכך ה' וישמרך יאר ה' פניו אליך ויחנך ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" סיפור מדהים ומרגש מובא בהגדת "חמדת שמיי"ם". את הסיפור הביא אחד מהרבנים בארה"ב שמכהן כרב בית כנסת גדול ופעיל. בשעת תפילות שחרית, הוא שם לב שאחד המתפללים (ניצול שואה) עוזב את בית הכנסת כל פעם לפני 'ברכת כהנים'. הדבר עורר את תשומת ליבו והוא החליט לברר את העניין עם אותו מתפלל. עלה בדעתו להזמין את אותו מתפלל לסעודת חג בביתו. בתחילת תפילת החג, ניגש הרב אליו והזמין אותו לסעודת החג שתיערך בביתו לאחר התפילה. אך גם הפעם, להפתעתו, קצת לפני ברכת כהנים – היהודי הנ"ל מקפל את טליתו ויוצא מבית הכנסת. הרב הרגיש תחושת החמצה וחשב שהלה עזב את בית הכנסת והלך לביתו. עם סיום התפילה כשהרב יצא מבית הכנסת, הוא ראה לתדהמתו את אותו יהודי עומד וממתין בפינת הרחוב. באותו רגע הוא הבין שמהו בטח מסתתר פה... הוא ניגש אליו וברכו בברכת חג שמח, ושניהם צעדו יחד לבית הרב. לאחר שהם סעדו את ליבם, והלבבות נפתחו, שאל הרב את אורחו: "מדוע אתה מקפיד תמיד לצאת מבית הכנסת לפני ברכת כהנים?" האורח הסמיק... ניכר עליו שהוא נתון בסערת רגשות. עברו כמה דקות, וכשהוא מעט נרגע הוא החל בסיפורו: אספר לך משהו שלא סיפרתי לאף אחד, וכך סיפר את סיפורו המצמרר: בזמן השואה, הייתי באושוויץ. חיינו 800 אנשים בצריף אחד. היינו ישנים שמונה אנשים דחוסים על דרגש עץ משופע, בלי שירותים ומקלחת. קצבת האוכל היתה שלוש מאות גרם לחם יבש ליום, ולפעמים מרק מקליפות תפוח אדמה. אחד האסירים בצריף היה יהודי מיוחד שהחזיק נפשית את כולנו. כולם קראו לו "הרב של המחנה". הוא אהב את כולנו ועודד אותנו. כמעט בכל יום הוא היה יושב ומקשיב לצרותם של האסירים וחיבק אותם מ כל הלב. ערב אחד, הרב נכנס לצריף ואמר: בעוד שבועיים חג הפסח, אנחנו חייבים לחגוג את ליל הסדר. צריך להשיג מצה שמורה. שכל אחד יפתח את העיניים ואת הלב, ויחפש דרך להשיג מצה כשרה לקיים בה את המצווה. ניגש אליו אחד האסירים, שהיה משרת בניקיון וסדר בדירתו של נאצי, מפקד המחנה, והציע את עזרתו. הוא סיפר שבשעות הצהריים המפקד עולה לישון, ובאותה עת הוא יכול להשתמש בתנור שבמטבח בכדי לאפות מצות. הרב התרגש מאוד, ובקצרה הסביר ליהודי כיצד להכשיר את התנור ולאפות את המצות. המשרת פחד פחד-מוות מהרעיון המסוכן, אבל בסוף הסכים. בתוך כמה ימים הוא חזר בלילה לצריף כשהוא מחביא אצלו שתי מצות כשרות! ערב פסח. אחרי מסדר ערב התיישבנו כולנו על הרצפה והתחלנו בעריכת הסדר. הרב קרא את ההגדה בעל פה, ואנחנו הצטרפנו אליו. לאחר מכן הרב חילק חתיכת קטנה של מצה לכל אחד ממאות האסירים. בין כולנו הייתה התעוררות בלתי נתפסת. "מרור" היה בשפע כל השנה... "ארבע כוסות" של יין לא היו, אבל דמעות שתינו לרוב, ובאותו הלילה זכינו לאכול מצה שמורה, כאן באושוויץ. לפתע דלת הצריף נפרצה והנאצים יימח שמם נכנסו פנימה, כשהם רואים שמונה מאות יהודים יושבים על הרצפה ביחד. תוך רגע כולנו קפצנו ונעמדנו לצד הדרגש. הנאצי הראשי הוציא אקדח, תפס את היהודי הראשון שליידו, הצמיד לו את האקדח לראש, וצעק: מי ארגן את כל הכינוס הזה? אם לא תגיד מיד – אני הורג אותך!... אותו יהודי סירב להסגיר את "הרב", והנאצי המשיך לצעוק: אני אהרוג את כולם, אחד-אחד, עד שאדע מי אחראי לזה!... "הרב" נעמד באמצע השביל שבין הדרגשים, מול הנאצי, הוא קרע את חולצתו, חשף את ליבו, ופנה לנאצי: הנה, זה הלב שלי, אני ארגנתי את הכול. אני אשם, הרוג אותי. הנאצי פסע לעברו כשהוא מכוון את אקדחו אל ליבו של הרב, ובשנייה לפני שהוא סוחט את ההדק, הוא נעצר ומתחיל לחייך חיוך שטני. אנחנו כבר ידענו שמהו אכזרי יותר עומד לקרות. הנאצי פתח ואמר: אני לא אהרוג אותך ככה סתם. מחר נאסוף את כל המחנה, נעמיד במה גדולה, ואני אספר לכולם מה עשית, ורק אז אהרוג אותך... למחרת כך היה. אספו את כולם, הנאצי סיפר על "החטא" של הרב, והצמיד את אקדחו למצחו. בשניות האחרונות לחייו, הרים הרב את היד וביקש "זכות אחרונה", בקשה אחת לפני הוצאתו להורג. בקשה? מה אתה רוצה? שואל הנאצי בלעג ארסי. לחם? מרק? בשר?... "לא"! עונה היהודי. אינני רוצה לא מים ולא בשר ולא לחם או מרק. אני רוצה לתת משהו לאלפי האחים שלי כאן. אני אוהב אותם, אני כהן ואני רוצה לתת להם ברכת כהנים... לתדהמת כולם הסכים הנאצי יימ"ש לבקשת הרב. הרב הרים את שתי הידיים, מעמיד אותן בצורה המפורסמת, ומתחיל לברך ברכת כהנים: "ברכך ה'... וישמרך..." את השקט ששרר בין האסירים אפשר היה לחתוך בסכין. היה זה מחזה נורא ומחריד. אלפי יהודים עומדים מורכנים, מורידים את העיניים לארץ, וים של דמעות נשפך... זה היה בכי בלי קול. האדמה הספוגה בדם היתה עכשיו רטובה מדמעות מלוחות רותחות, כש"הרב" הוצא להורג ומת על קידוש ה'. "אחרי השחרור מאושוויץ נסעתי לאמריקה, סיים היהודי את הסיפור המצמרר. "עזבתי את היהדות לגמרי, חיפשתי לברוח מהכל רציני להתבולל, להתחתן עם אשה לא יהודיה... אבל המחזה של אותה ברכת כהנים עמד מול עיניי, ופשוט לא יכולתי לעשות את זה... התחתנתי עם אישה יהודייה ונולדו לנו ילדים. רציני לשלוח אותם ללמוד בבית ספר לא יהודי, אבל הדמות של היהודי, הרב הכהן מאושוויץ עמדה מול עיניי, ופשוט לא יכולתי לעשות את זה... שלחתי אותם לבית ספר יהודי. אתה מבין למה בברכת כהנים אני יוצא החוצה? שאל היהודי, אני לא רוצה לאבד את הזיכרון של אותה ברכת כהנים של אושוויץ. אני רוצה לא לשכוח אותה, שתישאר חרוטה בליבי לעולמי עד... אני לא רוצה להחליף אותה בשום ברכת כהנים אחרת..."

קצת מאתנו

ישנו סיפור על קהל אנשים שנאסף על גבעה ליד הים כדי לצפות באנייה חולפת. בתוך הקהל עמד ילד קטן, שהחזיק בידו דגל ונופף בו בעוז. אחד האנשים שאל את הילד: "מדוע הנך מנופף בדגל?!" ענה לו הילד - "אני מנופף כדי שרוב החובל יראה אותי וינופף אלי בחזרה!". החזיר לו האיש - "הרי האנייה רחוקה, מדוע אתה חושב שרוב החובל יראה אותך?!" "כי רוב החובל הוא אבא שלי", ענה הילד, "הוא יחפש אותי בקהל".

בפרשת "נשא" מובאת ברכת הכהנים: "בְּרַךְ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, יְאֵר ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְיִחַן, יִשְׂאֵהוּ ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׁלַח לָנוּ שְׁלוֹם". ברכה זו מוכרת כמעט לכל יהודי. אמרו אותה הכהנים בבית המקדש, אומרים אותה הכהנים בכל יום, הורים מברכים בה את ילדיהם בלילות שבת, כלות וחתנים רבים אומרים אותה בחופתם. המדרש על המילים: "ישא השם פניו אליך" מבאר: "יהפוך פניו כלפי אצלך". ביטוי זה מציין יחס אישי וקרוב של השם לישראל. מה גורם לנו להיות פנים מיוחדות יותר מכל ההמון, שדווקא אלינו הבורא נושא את פניו? התשובה היא, העובדה שאנחנו ילדיו. הוא אבא שלנו. אכפת לו מאתנו ולכן הוא נושא אלינו את פניו. הוא יחפש אותנו בתוך ההמון ו"ינופף בידו לשלום". פרשתנו טומנת בחובה סוד, כיצד אפשר להעצים את נשיאת הפנים של הבורא. מהו? התורה מתארת את קרבנות הנשיאים שהוקרבו במהלך ימי חנוכת המשכן. בתוך הפסוקים מופיע משהו מעניין מאד. הנשיאים נצטוו להביא בקר עבור קרבנותיהם, אולם יחד עם הבקר הם הביאו למשכן משהו נוסף - עגלות משא. משה התלבט אם לקחת את העגלות הללו, שהרי הקב"ה לא ציווה על כך, עד שאמר לו ה': "קח מאיתם" ותן אותם ללויים שישתמשו בהם עבור נשיאת כלי המשכן בעת המסע במדבר. מדוע החליטו הנשיאים להביא גם עגלות משא? הרמב"ן מביא שני הסברים ההסבר הראשון: "והנה חשבו הנשיאים שלא יתכן שישאו הלוויים על כתף קרשי המשכן והאדנים שהם כבדות מאוד, והביאו מעצמם עגלות שכן דרך כל נושאי בתי המלכים והיכלי אהליהם לשאת אותם בעגלות". כלומר, הנשיאים תרמו למשכן מרצונם הטוב גם עגלות משא, כדי להקל על עבודת משא הלוויים, במקום שהלוויים יישאו את קרשי המשכן וכל כליו בכתף, שישאו אותם בעגלות משא מיוחדות. תשובה זו טעונה ביאור. הבורא קבע סדר מדוקדק ומדויק בכל מה שקשור לנשיאת כלי המשכן. סדר השבטים במסע במדבר וכל מה שקשור במסע נקבע על ידי הבורא באופן מדוקדק ביותר. הבורא לא ציווה על עשיית עגלות משא. מדוע הוסיפו הנשיאים על ציווי הבורא והביאו עגלות לנשיאת כלי המשכן? אולי הבורא רוצה שהלוויים ישאו את כלי המשכן דווקא על כתפם, כפי שהתורה כותבת לגבי בני קהת - "בְּכַתֵּף יִשְׂאוּ" המדרש עונה תשובה מדהימה. הקב"ה אומר לעם ישראל: "יָקַח אֶת רֵעִיתִי כְּתָרְצָה" (שיר השירים). הרעיה בשיר השירים היא, כידוע, כנסת ישראל. יופייה של כנסת ישראל משול לתרצה. מה פשר הדימוי "כתרצה"? אומר המדרש: "יפה את רעייתי כתרצה - כשאת רוצה". ממשיך המדרש: "כשאת רוצה, אינך צריכה לבקש ממישהו, ללמוד ממישהו. כשיש בך רצון, אינך צריכה לקבל עזרה ממישהו, ואת יכולה להגיע ליעד הנכסף לבדך. המדרש נותן דוגמה לכוח הרצון, מהעגלות של הנשיאים: "מי אמר להם להביא עגלות ובקר לטעון המשכן... אמר הקדוש ברוך הוא: מעלה אני עליכם כאילו כבר הייתי צריך לסבול בו את עולמי והבאתם לי". מדהים. הקדוש ברוך הוא אומר לנשיאים, שעגלות המשא שלכם נחשבים בעיני כאילו הייתי זקוק לשאת בהן את כל עולמי. הרצון הטוב של הנשיאים הפך להיות חלק מן התורה, ו"נוהל" המסע נקבע בהתאם לעגלות המסייעות לנשיאת המשכן. כשהרצון נעשה בדרכים הנכונות ובכלים הראויים, הוא הופך להיות חלק בלתי נפרד מהתורה. כשאנחנו רוצים את הבורא, אזי הבורא רוצה אותנו בחזרה. ה' מחפש אותנו בעיניו, ומנופף אלינו לשלום כאשר אנו מנופפים אליו.

ברכה והצלחה ובריאות איתנה
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
 דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
 סעיד אשר בן לאה הי"ו
 אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
 מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
 בביכנ"ס אור אבנר
 רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:15

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
 רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 19:20
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
 יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
 יום ג' - הרב רפאל עגיב שליט"א
 יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
 יום ה' - הרב שלום אטלן שליט"א

בית הכנסת "עולי בבל"
 ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - 5:20 נץ
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 19:15

שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
 רב בית הכנסת
 הרב יהונתן אמדדי שליט"א

יום ג'
 הרב שמשון פוקס שליט"א

יום ד'
 הרב נאור דרשני שליט"א

יום ה' -
 הרב רפאל עגיב שליט"א
 בשעה 20:00

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00